

rikottu enkefi

NAINEN BIKEREIDEN MAAILMASSA

TARA
KOIVUKOSKI

TAMMI

TARA KOIVUKOSKI

RIKOTTU
ENKELI

NAINEN

BIKEREIDEN

MAAILMASSA

TAMMI

HELSINKI

© TARA KOIVUKOSKI JA TAMMI, 2020

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

ISBN 978-952-04-1082-7

PAINETTU EU:SSA

Lukijalle

Tämä kirja sai alkunsa vajaat kolme vuotta sitten, kun juttelin Lönnqvistin Markon kanssa. Hän tuli suuren yleisön tietoisuuteen kirjoitettuaan kirjan *Elämäni gansterina*.

Marko oli suunnitellut kirjaa biker-piireissä pyörineistä naisista. ”Ei mitään kiiltokuvapaskaa”, niin kuin hän asian ilmaisi, vaan karun ja kauniin totuuden. Lönnqvist pyysi minua kertomaan yhden naisen kokemuksen lyhyesti, mutta syntyikin kokonainen kirja, joka kertoo paljon muustakin: selviytymistarinani väkivallan alta vapautteen.

Tarkoitus oli, että Marko markkinoi kirjaa ja minä saan pysyä taka-alalla. Hänen äkillinen kuolemansa muutti kaiken. Halusin kuitenkin viedä projektin loppuun, sillä se oli vahvasti sydämelläni. Tämä on kertomus siitä, miten suojelemaan säädetty laki voi toimia pahan assistenttina. Siitä, miten yhteiskunnan rikollisiksi nimeämät pelastivat pahoinpidellyn naisen.

Kirja kertoo Kuulista, joista osa eksyi. Suojelusenkeleistä, jotka siipien sijaan kantavat kuluneita nahkaliivejä. Veljien vahvasta siteestä. Vanhan liiton kirjoittamattomista pykälistä. Toivon tekstin luovan väkivallan uhreille uskoa siitä, että pelon ei tarvitse olla ikuista. Että men-

neessä koetun pahan ei tarvitse määrätä tulevaisuutta. Toipuminen rankoistakin kokemuksista on mahdollista.

Haluan kirjan myötä herättää keskustelua siitä, miksi rangaistukset seksuaalirikoksista ovat mitättömän pieniä. Huumekaupasta ja talousrikoksesta voi saada vuosien tuomion. Sen sijaan kehoon, elävään olentoon, luvatta kajoamisesta langettu tuomio lasketaan usein kuukausissa.

Myös oikeusjärjestelmän määritelmä raiskauksesta loukkaa mielestäni seksuaalirikosten kohteeksi joutuneita. Millä perusteella oikeudeksi nimitetty laki voi määritellä, milloin raiskaus on törkeä? Monessa maassa on jo luovuttu luokittelusta, jossa raiskauksen törkeysaste määritellään teon aikana käytetyn väkivallan mukaan.

Monen väkivaltaa kokeneen naisen mieli murtuu. Moni hukuttaa pelkonsa päihteisiin, osa päätyy itsemurhaan. Osa istuu elinkautista kotonaan pelkojensa vankina samalla, kun raiskaaja selviää ehdollisella tuomiolla tai olantaputuksella.

Lakikirja on vain kasa ihmisten käsityksiä oikeasta ja väärästä. Kenellä lopulta on oikeus määritellä se, mikä on hyvää ja mikä pahaa? Mitä tapahtuu, kun laki ei suojele?

Tämä kirja on tarina yhden naisen elämästä. Se on yhden naisen näkemys asioista, eikä se edusta minkään yhteisön mielipidettä. Kaikkien kirjassa esiintyvien ihmisten ja ryhmien nimet on muutettu.

Kiitos Marko, että kannustit kirjoittamaan. Ilman sinua olisin ehkä vaiennut ikuisesti. Kiitos sille vanhalle miehelle, joka esti minua pilaamasta elämäni. Kiitos kaikille broideille ja ystäville, sillä ilman teitä en olisi tässä. Olette suojelusenkeleitä kaikki.

Haluan tämän tekstin kautta sytyttää kynttilän niille, jotka eivät jaksaneet enää elää kaiken kokemansa pahan jälkeen. Tuoda toivoa niille, jotka vielä elävät ja jaksavat taistella väkivallan alta vapauteen.

Tämä kirja on omistettu kaikkien poisnukkuneiden veljien ja ystävien muistolle.

1.

”Niiden vuosien aikana, kun yritin olla sulle mieliksi, mua hakattiin enemmän kuin koskaan missään. Väitit, että mun pitää pelätä muita, mutta sä vittu hakkasit vuosien ajan. Ja hoit, että kaikki muutkin hakkaa. Ainoa, joka mulle tahtoi paha ja huoritteli niiden vuosien aikana, olit sä! Kukaan muu ei tee niin. Kukaan muu ei huorittele mua. Kukaan muu ei käske linnoittautua neljän seinän sisälle. Olit väärässä.”

Olin ollut pitkään hiljaa ja alistunut, mutta nyt olin saanut maiharit jalkaani ja ääneni takaisin. Kelasin mielesäni totuutta, jonka olin juuri huutanut ääneen.

Olin kasvanut kokonaiseksi ja kokenut elämäni parhaita hetkiä broidien keskellä. Se maailma oli koodattuna syvälle sydämeeni. Yhden ihmisen puheet tai teot eivät voineet tehdä sitä tyhjäksi.

Mietin kaikkia niitä hetkiä, jolloin katsoin ylöspäin itseäni isompia miehiä. Heitä, joihin luotin kuin kiveen ja jotka katsoivat, etten tappelunkaan keskellä jäänyt jalkoihin.

Kunnioitus, lojaalius ja rehellisyys. Se kaikki oli osa minua, ja se oli kaunista. Kuluneet tatuoinnitkin, jotka kiersivät kalpeita käsivarsiani.

Oli aika palata takaisin. Sinne, missä broidit pitivät huolta. Pajalle, takaisin kotiin.

2.

Elin lapsuuteni maaseudulla, keskellä luontoa. Kesäisin juoksin pitkin peltoa hiukset hulmuten ja kukkia keräillen. Talvisin tarvoin lumessa ja vein metsän eläimille ruokaa puun alle.

Naapurin karanneet lehmät saattoivat juosta vastaan koulusta tullessa. Rakastin luontoa ympärilläni. Jykevien kuusien keskellä tunsin olevani metsän turvallisessa sylissä.

Kotona oli aina ruokaa, vaatteita ja katto, jonka alle juosta sadetta pakoon. Seinät suojasivat ulkomaailmalta. Humalaisia vanhempia minun ei tarvinnut katsella, enkä ollut koskaan nälissäni. Täydellinen lapsuus, olisi moni todennut. Hän oli vain vaikea lapsi, joka ei ymmärtänyt parastaan. Eksyi väärään seuraan ja lankesi paholaisen ansaan.

Isäni eli lapsuutensa sodan traumojen jälkimainingeissa. Hänen kotonaan ei osoitettu tunteita, jos muita oli läsnä. Faija oli kuin Elvis, joka eli villin nuoruuden rock and rollin parissa baareissa soitellen ja tuli sitten uskoon. Kaahasi kaasu pohjassa punaisella Chevroletilla.

Ehkä tylsä ja tasainen perhe-elämä ei ollut sitä, mistä hän haaveili. Isällä oli rockstaran karismaa. Hän hurmasi silmänskullaan K-marketin kassaneidinkin ostoksia maksaessaan.

Minulle isä oli esikuva, jonka hyväksyntää hain sitä kuitenkaan saamatta. En koskaan kokenut riittäväni hänelle.

Lapsuuteni perheen roolit oli jaettu karkeasti sukupuolen mukaan. Naiset pyykkäsivät, siivosivat ja laittoivat ruokaa. Opin pullapitkon letittämissä ja muut tyttöjen taidot leikin lomassa.

Olin tahtonut kantaa puita ja ajaa traktorilla. Ihmettelin, miksen päässyt mukaan ”miesten töihin”:

”Koska olet tyttö”, faija vastasi yksiselitteisesti.

Hain isän huomiota ja hyväksyntää yrittämällä pärjätä kaikessa pikkuveljelle. Ensiksi syntyneelle kaksossiskolleni oli ollut nimi valmiina, mutta minusta oli toivottu poikaa.

”Ei meillä ollut sinulle nimeäkään valmiina”, äiti mietti myöhemmin muistelllessani syntymääni.

Nimeni oli keksitty hätäkasteen yhteydessä, kun jo syntyessäni olin kokeillut kuolemanportteja. Olin useamman viikon teho-osastolla. Haikara oli kai pudottanut vaaleanpunaisen nyyttinsä väärään osoitteeseen.

Työtöksi syntynyt poika puettiin pienestä asti siniseen väriin. Koulussa joku kysyi, miksi pukeuduin poikien vaatteisiin. En osannut vastata.

Inhosin itsekkin pitkiä yömekkoja, pitsiä ja korkokenkiä. Kaikkea sitä, mikä kieli siitä, että olin tyttö.

Mutsi oli elänyt lapsuutensa kulisseeja ylläpitäneessä päihdeperheessä. Hän oli kodinhengetär, jolle siivousrutiinit ja silitetyt lakanat toivat turvaa. Juhlapäivinä kotona oli herkkuja notkuva pöytä, joka sulautui samaan sävyyn muun sisustuksen kanssa.

Suku oli pääosin koulutettua kermaa, mutta monien hymyjen taakse kätkeytyi karuja perhehelvettejä. Alkoholi virtasi viikonloppuisin raskaan työn ja rahatukkujen vastapainoksi.

Minun ja äidin välinen suhde oli jollain tapaa etäinen. Yhteinen aika oli sitä, että teimme kotitöitä, siivosimme ja laitoimme ruokaa. Vierastin sitä, että kaiken piti olla täsmällistä ja täydellistä.

Olin pienenä enemmän isän tyttö. Ehkä siksi, että näin hänessä aika ajoin saman villin ja vapaan sydämen, joka sisälläni sykki.

Faija oli äitini silmissä pelastava prinssi. Äiti kuitenkin vaikenen menneisyydestään, vaikka heräili lapsuutensa kauhukuviin öisin vielä aikuisenakin.

Kenties omien kokemustensa takia mutsi oli helvetin vaativa. Muidenkin piti selvitä, koska hänkin oli selättänyt omat demoninsa ja vetänyt huippuarvosanat koulussa. Kaiken piti olla ojennuksessa salaattikulhossa olevia porkkanasiivuja myöten.

Täydellisyys tavoittelu sysäsi kovat odotukset niskaan. Mutsin puheita kuunnellessa tuli usein olo, että olin vienyt häneltä onnellisen elämän. Että olin hänelle velkaa ja että minun piti menestyä hänen puolestaan.

En koskaan kyennyt siihen vaan väänsin prinsessakruununi rautalangasta. Halusin raivata oman tieni ryteikön halki, sillä silloin saatoin löytää jotain, mitä muut eivät. Ja myös kompastua pahemmin.

”Et koskaan mene sieltä, missä aita on matalin, vaan etsit aina vaikeimman tien”, äiti huokaili.

Ulkopuolisten silmissä olimme hurskas kristillinen perhe. Kokoonnuimme päivittäin kellon tarkasti pöydän ääreen ja luimme ruokarukouksen. Sunnuntaisin koko lapsilauma vaikenen, kun radiosta kantautuivat kirkonmenot.

Vanhemmat salasivat tunnemyrskynsä lapsilta. Riita-tilanteissa mutsin ääni kiristyi ja faija häipyi paikalta. Paetessaan konflikteja hän käänsi selkensä ja suuntasi ulko-ovelle: ”Auttakaa nyt kiltisti. Äiti on vähän väsynyt.”

Ne olivat hetkiä, jolloin toivoin olevani poika. Veli lähti isän mukaan, mutta me tytöt jäimme sisälle äidin kanssa, jonka olemuksesta huokui ahdistus.

Vanhempani eivät huutaneet tai tapelleet, mutta kulisien takana kiehui. Painostava tunnelma täytti talon.

Äidin kireät kasvot ja isän syvä huokaus olivat läsnä iltaan asti. Isä suostui selvittämään aikuisten asiat ainoastaan rukouksen lomassa lasten mentyä nukkumaan.

Jaoin huoneeni pienestä asti siskoni Riinan kanssa. Omaa rauhaa ei ollut, joten nautin hiljaisista hetkistä luonnon helmassa.

Metsäretket isän kanssa olivat lapsuuteni parhaita muistoja. Hän opetti tunnistamaan lintuja niiden laulun perusteella. Kertoi jokaisen kasvin ja kukan nimen, jonka poimin maasta.

Hän ei kieltänyt kiipeämistä veneen kokkaan silloinkaan, kun aallot kasvoivat. Rakastin tunnetta, kun tuuli tuiversi hiukset sekaisin vaahtopäiden lyödessä paljaisiin jalkoihin.

Isällä oli tapana pörröttää hiukseni sekaisin ohi kävellessään. Suuri käsi pään päällä tuntui turvalliselta, kuin suoje-lusenkelin kädeltä. Samasta kädestä tulivat kuitenkin myös lyönnit ja suusta terävä teksti. Hetkinä, jolloin hän suuttui, suojelevat kämmenet muuttuivat pelottavan jättiläisen kouriksi.

”Joka lastaan vihaa, se vitsaa säästää” oli ikivanha ohje-nuora, jota meillä noudatettiin.

Opin lapsena, että virheestä tai käskyjen rikkomisesta saattoi seurata fyysinen rangaistus. En halua valittaa, sillä asiani olivat varmasti paremmin kuin monella muulla. Tuohon aikaan kurittaminen oli vielä yleinen ja hyväksytty kasvatusmetodi.

Metsä oli turvapaikkani. Istuin sammalmättäällä itkemässä tai seisoin rantakalliolla vaiti saatuani selkääni. Se saattoi olla vain kova luunappi, toisinaan päänahkaan sattui päiviä isän tukistettua lujasti. Toisinaan sain selkääni niin lujaa, että istuminen sattui.

Lapsena koettu väkivalta jätti jälkensä hiljaiseen ja herkkään tyttöön. Oli vaikea ymmärtää, miksi fajja kohteli äitiä silkkihansikkain, mutta meitä pieniä lapsia kohtaan hänen kätensä oli ankara. Ajattelin, että minussa on jotain vikaa, kun edes ne, jotka rakastavat, eivät kestäneet minua lyömättä.

Fyysiset rangaistukset vaikuttivat myös siihen, että pelkäsin pienestä asti liian täydellisiltä vaikuttavia ihmisiä. Oli helpompi luottaa niihin, jotka paljastivat rehellisesti pahan puolensa. Pelkäsin niitä, jotka peittivät pimeytensä raidallisen kravatin ja kauluspaidan alle.

Kasvoin tiukan uskonnollisessa perheessä, jossa mies oli muiden yläpuolella. Ehdoton auktoriteetti. Isällä oli perheessä valta rangaista ja armahtaa mielensä mukaan.

Äiti huolehti, että vaatteet olivat viimeisen päälle silitettyjä, ruoka aina tiettyyn aikaan pöydässä ja koululäksyt tehtyinä ajallaan. Mutta hetkinä, jolloin tein virheen, kukaan ei tuntunut välittävän.

Mutsi ei kommentoinut sanallakaan, kun isä huusi tai löi. Hän vaikenä, käänsi selkensä ja poistui huoneesta. Hän myös haki fajjan apuun, jos ei saanut tahtoaan läpi lasten kanssa.

Mietin aikuisenakin, miten äiti pystyi ummistamaan silmänsä väkivallalta. Hän tiesi varmasti, miltä tuntui, kun joutui pelkäämään omaa isää. Pahimmillaan hän oli joutunut pakenemaan juovaa ukkia lumihankeen. Kenties hänen oli helpompi lakaista väkivalta maton alle kuin kohdata oma käsittelemätön menneisyytensä.

Isä saattoi huutaa, hakata ja roikottaa hiuksista, jos en totellut. Muistan, kuinka koetin käpertyä pieneksi ja näkymättömäksi isän karjuessa. Alistuminen oli lapsena ainoa vaihtoehto, koska jättiläistä vastaan ei voinut tapella. Isä löi ja karjui vain kovempaa, jos rangaistuksen kyseenalaisti. Opin pyytämään anteeksi silloinkin, kun siihen ei ollut syytä.

Kaksossiskoni Riina oli mestari manipuloimaan sekä nostamaan sädekehän omille kutreilleen. Hän oli aina pyhä ja viaton, minä se paha puolisko, ”evil twin”. Opin ottamaan syyt kaikesta niskoilleni molempien puolesta.

Myös fyysinen väkivalta kuului vahvasti kaksossiskon kavalkaadin. Hän ei kaihtanut keinoja valta-asemansa säilyttämisessä. Kasvoin kaksossiskoni kontrollin alla.

Minun tehtäväni oli vaieta ja puhua vain, kun siihen oli lupa. Piti olla näkymätön ja totella, jos halusin välttää väkivallan. Olin pienempi, hento kakara. Vahvempi vei kädestä helistimen, pehmonallen ja peiton.

Vääristyneen mallin oppiminen vaikutti elämässäni moneen asiaan. Nielin sanani silloinkin, kun olisi pitänyt pyytää apua. Alistuin, kun olisi pitänyt paeta.

Kasvaessaan Riina käytti yhä enemmän uhkailua, eristämistä, syyllistämistä, kontrollointia ja fyysistä väkivaltaa. Hän töni, puristi kättäni kaikin voimin, löi ja teki kaikkensa hallitakseen valtakuntaansa, yhteistä huonettamme.

Elin arkea, jossa toinen päätti käytännössä kaikesta. Senkin, mitä musiikkia sain kuunnella tai mihin aikaan menin nukkumaan. Aikuisena ajauduin samankaltaisiin suhteisiin.

Normaalisti ihminen pakenee tai hyökkää, jos joutuu vaaratilanteeseen. Valtaosa alistuu vasta sitten, kun pakeneminen tai puolustautuminen ei ole mahdollista. Minun ensimmäinen reaktioni väkivaltaan oli ottaa se vastaan turtana. Alitajuisesti opin alistumaan välittömästi suojelekseni kehoa paremmalta.

Psykologiassa puhutaan väkivallan aiheuttamasta emotionaalisesta traumatisoitumisesta: lapsi alistuu eikä puolustaudu tilanteissa, joissa pitäisi, tai vastaavasti ylireagoi hyökkäämällä silloinkin, kun siihen ei ole aihetta.

En aikuisena muistanut, miltä kipu tuntui isän lyödessä. Mieleeni oli vain painunut Riinan tummanpuhuva tuijotus, kun hän katsoi vierestä tyytyväisenä fajian rangaistessa. Kaksossiskon katse oli kuin kauhuelokuvien vaeltelevilla zombielapsilla. Niillä, jotka kulkevat puukottamassa paha aavistamattomia ihmisiä.

Riinan mielestä en saanut olla missään parempi tai vahingossakaan viedä huomiota liikaa. Riina valitsi kaapista kauneimmat ja kukkakuvioisimmat vaatteet. Mietin usein, miltä punainen mekko näyttäisi minun, poikatyön päällä.

Kerran minut valittiin syntymäpäivien leikkimielisessä kilpailussa kauneimmaksi. Häkellyin ja nostin prinsessa-kruunun päähäni varoen.

”Pilasit juhlat. Ne valitsi sut vain säälistä”, sisko sivalsi vieraiden lähdettyä.

Riina määräsi kaapin paikan ja järjestyksen huoneessamme. Sen, mille hyllylle sain laittaa vaatteeni tai missä

sängyssä sain nukkua. Hän oli tarkka jokaisesta tavarastaan ja tilastaan.

Kerran otin kysymättä karkkeja kulhosta huoneen hyllyltä. Siskon raivo räjähti ilmoille. Isä säesti häntä höystäen sanansa väkivallalla:

”Olet varas, alhainen varas! Susta ei koskaan tule mitään!”

Faijan sanat syöpyivät syvälle ja satuttivat. Muistin ne vielä vuosienkin päästä viedessäni luvatta lapsilleni ruokaa.

Syytin itseäni myös muiden sisarusten fyysisistä rangaistuksista. Mietin aina ensimmäisenä, olisinko voinut estää ne. Otinkin lapsena usein syyt niskoilleni muiden puolesta. Mustelmat kyllä paranivat, mutta syyllisyys siitä, etten pystynyt suojelemaan muita, pysyi pitkään.

Veljen kanssa saatoin painia leikkimielisesti, mutta Riinan käyttämä väkivalta oli erilaista. Se oli kaukana leikistä ja omasi sadistisia piirteitä. Hän haki usein isän paikalle ja silloin sattui varmasti lujaa.

Yleensä en kyseenalaistanut siskon auktoriteettia. Kerran päätin olla taipumatta siskoni tahtoon nukkekodin sisustuksessa, ja hän rankaisi puristamalla kättäni kaikin voimin.

Se oli harvoja kertoja, kun huusin itse apua:

”Lopeta! Muhun sattuu!” huusin Riinalle.

Faija kuuli riidan, hyökkäsi huoneeseen ja nappasi siskoa olkavarresta aikuisen miehen voimalla.

”Ymmärrätkö, miltä tämä tuntuu!?”

Katsoin kohtausta kauhuissani. Omaa olkavarttani kiersi punainen ympyrä kertoen Riinan puristuksen voimasta. En itkenyt, vaikka käsi jomotti ilkeästi. Mietin, että siskoon sattui, koska en ollut osannut olla hiljaa.

Riinan syyttävä katse tuntui lävistävän minut. Päätin jatkossa vaieta suojellakseni muita.

”Mä kyllä kestäen. On pakko”, mietin.

Sisko oppi sysäämään syyt niskoilleni asiasta kuin asiasta. Henkinen väkivalta ruokki myös fyysistä. Jouduin jatkuvasti pelkäämään, että saisin rankaisun jostain Riinan puheiden vuoksi. Hän esitti asiansa aina niin uskottavasti, että oli turha väittää vastaan.

Riina saattoi esimerkiksi käskeä kysymään lupaa molempien puolesta, kun hän halusi jotain tai jonnekin. Jos vanhempien vastaus oli kieltävä, sisko kielsi osallisuutensa asiaan.

”Ei mua kiinnostasta lähteä. Miksi kiinnostaisi?” hän totesi viattomalla äänellä. Sen jälkeen hän tuijotti minua silmiin herkeämättä, jotta tajuaisin olla kertomatta totuutta.

”Mikset voi olla kuin siskosi?” vanhemmat huokailivat. ”Ei Riinakaan tahdo mennä muualle kuin seurakunnalle.”

Olin koulussakin täysin kaksossiskon ketjussa. Se oli elämää, johon olin tottunut pienestä asti, ja kuvittelin sen olevan normaalia. Minulla ei saanut olla omia kavereita, vaan Riina määräsi, kenen kanssa sain olla.

Jos löysin koulusta läheisemmän ystävän, kaksossisko piti huolta siitä, että vanhempani saivat kuulla hänestä jotain sellaista, että isä kielsi minua olemasta missään tekemisissä kaverini kanssa.

Minun oli pitkään vaikea uskoa, että joku välittäisi silloinkin, kun pettymys tai väsymys purkautuvat. Että koti voisi olla paikka, missä kaksi kättä kiertyy hellästi ympärilleni silloinkin, kun en ole parhaimmillani.

3.

Kiskoin kivitalon raskasta ulko-ovea auki. Taiston kulunut käsi tarttui kahvaan ja vetäisi oven auki kevyesti. Katsoin ylöspäin vilkaisten hänen kasvojaan. Miehen tumman tukan seassa oli harmaita raitoja, ja rypyt risteilivät silmien ympärillä.

Taisto oli sukulainen, joka vaimonsa kanssa otti minut ja siskon hoitoon aina välillä. Sillä kertaa Taisto vei meidät teatteriin katsomaan elokuvaa puhuvasta possusta.

Menimme elokuvan jälkeen miehen kotiin, olimme siellä yökylässä. Istuin sohvalla katsoen videota, jonka Taisto laittoi pyörimään vaimonsa lähdettyä töihin.

Paljastaviin asuihin pukeutuneet naiset tanssivat tv-ruudussa tangon ympärillä. Pienelle tytölle ”tädit” olivat vain vähäpukeisia tanssijoita. Vasta vanhempana tajusin, että videot sisälsivät pornoa.

Taisto hivuttautui viereeni valkoisella nahkasohvalla ja karvainen koura alkoi seikkailla reidelläni. Se sama käsi, joka siunasi ja lupasi suojella ja huolehtia, että saisimme kristillisen kasvatuksen. Se sama aikuinen myhäili nyt tyytyväisenä luvattomissa leikeissä ja tappoi lapsen luottamuksen sairaalla käytöksellään.

Myöhemmin illalla Taisto vei minut ja Riinan saunaan. Siellä se peto seisoj alastomana limainen saippuapala

kädessään ja tuijotti herkeämättä, kun pesin tukkaani. Taisto kopeloi alapäästäni pestessään minua, 12-vuotiasta tyttöä. Se ei ollut ensimmäinen kerta. Sitä oli jatkunut vuosia aina hänen vieraillessaan meillä tai ollessamme kylässä. Istuessani lapsena hänen sylissänsä ja saunoessamme suvun kesken mökillä.

Muistan suihkusta välähdyksenomaisia kuvia ja siniraidalliset pyyhkeet. Sellaisia en aikuisena halunnut kotiini. Nähdessäni väriyhdistelmän minua oksetti ja ahdisti.

Jäin katsomaan pornovideota yksin, kun Taisto lähti viemään Riinan nukkumaan. Hän oli poikkeuksellisen hyvällä tuulella ja virnisti kävellessään ohitseni. Sisko halusi mennä kaikkialle ensimmäisenä, joten katsoin paremmaksi odottaa.

Hetken videota katseltuani kävelin portaat ylös. Kiipeisin pehmeään parisänkyyn tajuamatta vaaraa.

Näin, kun Taisto kopeloi Riinaa rintojen kohdalta. Mies siirtyi sen jälkeen sängyn toiselle laidalle ja lähenteli minua.

”Tulithan sinäkin vihdoin. Meinasin jo tulla hakemaan”, hän totesi tuijottaen minua kieroutunut katse naamallaan. Rasvainen käsi tarrasi rintamukseeni.

Maaliin asti peto ei mennyt, mutta pahasti yli rajojen. Sairaats leikit loppuivat vaimon palatessa iltavuorosta kotiin. Hento nainen hössötti ja kyseli, olimmeko saaneet iltapalaa. Sen Taisto oli tyystin unohtanut.

Näiden tapahtumien jälkeen tunsin suunnatonta turvatomuutta. Aloin nähdä toistuvia painajaisia. Kauhukuvien näyttämönä toimivat hämärä suihku tai sauna. Unet toisuiivat samoina yö toisensa jälkeen.

Ensimmäisessä näin miehen vartalon, alastoman hirviön, joka nousi lauteiden alta ja jahtasi minua ympäri

taloa pyyhe lanteillaan. Toisessa unessa jäin yksin suihkuun ja valot sammuiivat. Suihkuhuone muuttui loputtomaksi betonilabyrintiksi, jossa tumma hahmo jahtasi minua. Pakenin sitä pakokauhun vallassa.

Pelkäsini pitkään mennä saunaan tai edes sen lähelle. Suihkussa käydessäni juoksin ulos pesuhuoneesta pienenkin räjähdyskuultuani. Olin kuin haavoitettu eläin, joka yritti jatkuvasti lukea ympärillä olevia vaaran merkkejä.

Purin seksuaalisen hyväksikäytön laukaisemia tunteita leikin kautta. Toistin traumaa leikeissäni. Barbie-nuket saattoivat stripata tai tanssia alasti musiikin tahtiin.

Keräsin nukkumaan mennessä sängyn täyteen pehmolelukoiria, joiden keskellä nukuin. Luin yhä uudestaan susikoira Roin tarinaa. Haaveilin omasta isosta koirasta, joka suojelisi pahalta.

Riina reagoi irvokkaaseen hierontahetkeen toisella tavalla ja lopetti leikkimisen kokonaan. Siskon pukeutuminen muuttui aikuismaiseksi, suorastaan tätimäiseksi. Hänestä tuli pikkuvanha, ja hän kohteli minua entistä kylmemmin.

Kaksossisko peitti sisäisen kaaoksensa kiltin ja täydellisen tytön kuoren alle. Riina oli huoneemme täydellinen kuningatar, joka halusi päihittää minut kaikessa. Huonot puolensa ja heikkoutensa hän ulkoisti minuun.

Sain kuulla kaksossiskolta jatkuvasti, että pilaan hänen elämänsä. Vika oli aina minussa, jos kaikki ei mennyt täydellisesti. Jos Riina oli ihastunut johonkin poikaan saamatta vastakaikua, se oli minun syytäni. Jos hän ei voittanut urheilukisoja, syy oli minun, koska olin ollut läsnä huoneessa ja häirinnyt hänen treenaamistaan. Jos hän ei saanut tarpeeksi hyvää arvosanaa kokeesta, olin häirinnyt

hänen lukemistaan. Ei enää riittänyt, että olin hiljaa, vaan minun olisi pitänyt lakata kokonaan olemasta. Muuttua näkymättömäksi.

Vain naapurissa asuva mummoni huomasi, mitä todellisuudessa tapahtui. Istuin usein Irenen luona puisessa pihakeinussa ja hymyilin. Vanhus hyräili tuttua sävelmää ja esitteli kukkapenkkejään.

Mummon kirjahyllyn kätköistä löysin oman turva- paikkani, ja luin loputtomasti paksuja kirjoja. Pölyttyneet keltalehtiset tarinat tarjosivat pakotien todellisuudesta. Niiden avulla matkustin lohikäärmeiden selässä uusiin seikkailuihin. Istuin keinutuolissa uppoutuen maailmaan, jossa hyvä voitti pahan.

Kyseenalaistin kuitenkin kuulemani tarinat. Mietin, miksi satujen prinsessat odottivat prinssiä tappamaan lohikäärmeen, kun sen kanssa olisi voinut ystäväystyä.

Kaunottaren ja hirviön tarinaa lukiessani mietin, että hirviö oli paljon kivempi kuin tylsä prinssi, joksi se muun tautui sadun lopussa. Minä olisin ennemmin ottanut karvaisen otuksen, sillä tärkeintä oli sen lempeä sydän. Ja hirviönä se pystyi suojelemaan prinsessaa ilman miekkaa.

Lumikin tarina oli suosikkini. Sen päähenkilö ei ollut kaunis vain ulkoisesti vaan myös sydämeltään. Lumikilla oli veljiä ilman samaa verta. He pitivät hänestä huolta, ennen kuin prinssi saapui hänet pelastamaan. Jotain seitsemän kääpiön tapaista armeijaa minäkin kaipasin elämäni.

Toinen selviytymiskeinoni oli muista huolehtiminen. Hoidin sisaruksia ja pelastin pikkueläimiä pulasta. Tunsin sanatonta yhteyttä eläinten kanssa. Hoidin haavoittuneita pikkulintuja ja syötin oravanpoikasia kädestä.

Koin, että kaikkea elävää pitää suojella ja kunnioittaa.

Haaveilin sairaanhoitajan ammatista, jossa voisin pelastaa muita. Suurin unelmani muksuna oli olla merirosvo. Vapaa sielu, joka saisi seilata rauhoittavan veden äärellä.

Koulussa olin myös koko ajan varpaillani, sillä pelkkä opettajan kysymykseen vastaaminen oppitunnilla saattoi herättää pilkkalauseita. Kuuntelin usein Tommi Läntisen laulua: ”Äiti, en tahdo mennä kouluun. Äiti saan aina olla yksin... Usein on vaikeaa elämäänsä aloittaa. Niin pienillä siivillä lentää. Voi kuinka sattuu, kelle sen kertoisin. Syvälle sydämeen sattuu.”

Mieleni purki pahaa oloa fyysisiin oireisiin, vaikka en puhunut kokemastani kenellekään. Olin kahteen kertaan sairaalassa lyhyen ajan sisällä. Molemmilla kerroilla hengenlähde oli lähellä. Keho kenties reagoi jatkuvaan stressiin voimakkailla tulehdustiloilla.

Ensin olin kuolla keuhkokuumeeseen. Muistan unet, joita näin kuumeen kohotessa korkealle. Koppakuoriatset, jotka vyöryivät päälleni välittömästi, kun ummistin silmäni.

Toisella kertaa sain kovia, kouristavia kipuja mahaan, ja lääkärissä vatsastani löydettiin tulehdus ja minut leikattiin.

Isä toi sairaalaan Mustanaamion seikkaluista kertovan kirjan. Se merkitsi minulle paljon, sillä fajia oli aikaisemmin kieltäytynyt ostamasta sitä.

”Ei sellaisia tytöt lue”, hän oli sanonut.

Riina oli kylmä ja kova. Ei tuntenut empatiaa vaan koki minun kipujen keskelläkin kilpailevan.

”Sä vaan esitit sairasta, että saisit lahjoja”, sisko totesi, kun pääsin kotiin.

Luin isän ostamaa sarjakuvakirjaa uudestaan ja uudestaan. ”Mustanaamio on hyvä hyvälle ja paha pahoille”, oli vanha viidakon sanonta. Sellaisen miehen ja perheen toivoin aikuisena löytäväni. Miehen, joka pitäisi huolta omistaan ja suojelisi vaikka omalla hengellään. Ei katsoisi vierestä, kun joku tekisi paha, vaan puristaisi kätensä nyrkkiin ja tarvittaessa taistelisi.

Kun laki ei suojele

Tämä on yhden naisen kertomus väkivallan alta vapauteen. Kirja ravistelee valtavirran käsityksiä hyvästä ja pahasta. Raottaa verhoa pahoiksi leimattujen bikereiden maailmaan.

Rikottu enkeli haastaa pohtimaan, edustaako kaikki opittu ja opetettu sittenkään täydellistä totuutta. Voiko poliisin prosenttijengiksi nimeämä joukko olla pelastaja? Kuka on lopulta rikollinen, ja kuka suojelee heikompiaan?

Tämä on tosielämän kertomus siitä, että kaikesta voi selvitä. Kertomus perheestä, jota ei yhdistä sama veri. Uskallatko astua maailmaan, jossa suojeelusenkelit liikkuvat moottoripyörillä?

"If you have been brutally broken but still have the courage to be gentle to other living beings, then you're a badass with a heart of an angel."

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-1082-7